

Peter James

Doodsklok

De Fontein

I

Brooklyn, februari 1922

De vader van de jongen kuste hem voor de laatste keer welterusten, al wisten ze dat geen van beiden.

De jongen ging nooit slapen voordat hij die kus had gehad. Elke avond laat, lang nadat hij naar bed was gegaan, lag hij in het donker te wachten tot de deur van zijn kamer openging en het licht vanaf de overloop naar binnen scheen. Tot hij de schimmige omtrekken van zijn vader zag en het bonken van zware voetstappen op de kale planken hoorde. 'Hé, kleine man, ben je nog wakker?' vroeg zijn vader dan met zijn lage, brommende stem.

'Ja, grote man, ik ben nog wakker! Mag ik je horloge zien?'

Zijn vader haalde dan het horloge uit zijn zak en hield het aan de ketting omhoog. Het glansde en had een grote ronde wijzerplaat met een opwindknop aan de bovenkant, en een oogje waar de ketting aan vastzat. In de bovenste helft van de wijzerplaat was een gedeelte dat de fasen van de maan aangaf. De hemel achter de maan was donkerblauw en de sterren waren goudkleurig. Soms was de maan amper zichtbaar en gluurde hij net om het hoekje, en soms was hij een ronde, okergele schijf.

Elke avond vroeg de jongen of zijn vader een verhaaltje over het mannetje in de maan wilde vertellen. Dat deed zijn vader altijd. Daarna woelde hij de jongen door zijn haar, kuste hem op zijn voorhoofd en vroeg: 'Heb je je gebedjes gezegd?'

Dan knikte de jongen.

'Ga nu maar slapen.'

En dan kloste zijn vader de kamer weer uit en deed de deur achter zich dicht.

Zo ging het ook de allerlaatste keer.

Vier mannen zwalkten door de straat naar het huis van de man die ze wilden vermoorden. Drie van hen zwalkten doordat ze te veel hadden gedronken, de vierde doordat hij te veel had gedronken en een houten been had.

Ze hadden zitten zuipen tegen de zenuwen. Een beetje jenevermoed, hadden ze elkaar bemoedigend voorgehouden toen ze een tijdje eerder in de drukke Vinegar Hill-bar hun glazen tegen elkaar tikten en bier met whisky-shots naar binnen klokten. De man met het houten been was er niet van overtuigd dat ze dit moesten doen, maar hij deed met zijn vrienden mee, want zo ging het nu eenmaal als je lid was van een bende. Je deed mee, anders vermoordden ze jou ook.

Het was even voor middernacht. De straat was donker en verlaten en de keien glansden van de aanhoudende regen. Ze hadden ieder een pistool, en twee van hen hadden ook honkbalknuppels bij zich, verstopt onder hun jas. Het was een koude avond. IJzig koud. Ze droegen allemaal vingerloze handschoenen.

‘Hier is het,’ zei hun leider, turend naar het nummer op de voordeur van het rijtjeshuis. Zijn adem kringelde als rook uit zijn mond en neusgaten.

Nummer 21.

‘Zeker weten dat het hier is?’

‘Het is hier.’

‘Waar is Johnny?’

‘Hij komt zo; hij wacht aan het eind van de straat.’

Zelfs in het donker zag het huis er armoedig uit, net als alle huizen hier in deze wijk langs het water in Brooklyn. Rechts van de deur zat een raam met een gordijn ervoor. Er brandde geen licht binnen. Ze haalden hun bivakmutsen uit hun zak en wurmden hun natte hoofd erin. Hun leider greep zijn honkbalknuppel stevig vast en stapte naar voren.

3

De jongen lag in het donker, lekker warm in zijn pyjama onder de zware dekens, en luisterde naar het tikken van de grote ronde klok in zijn kamer. Naar de vertrouwde geluiden van de nacht. Het gedreun van een passerend schip op het drukke, inktzwarte water van de East River vlakbij. Het gekletter van een trein hoog boven hem. Het gekraak van het bed aan de andere kant van de dunne muur tussen zijn slaapkamer en die van zijn ouders. Hij hoorde gekreun. Een kreet van zijn moeder. Een luide grom van zijn vader. Het zachte tikken van regen op het dak boven hem. De nacht had zijn eigen geluiden. Zijn eigen muziek.

Het rinkelen van brekend glas hoorde daar niet bij.

Hij verstijfde. Dat geluid klonk alsof het van beneden kwam, pal onder hem. Had de kat de whiskyfles en het glas omgegooid die zijn vader elke avond leeg op tafel liet staan? Toen hoorde hij voetstappen de trap op komen. Niet die van zijn vader. Zijn vader was al boven, in bed.

Voetstappen van meerdere mensen.

Hij bleef roerloos liggen, steeds banger. De deur ging open. De krachtige lichtstraal van een zaklantaarn raakte zijn gezicht en verblindde hem, en hij deed zijn ogen dicht. Voetstappen in zijn kamer. Hij voelde dat er een hele groep mensen was en beefde van angst. Ze brachten de geuren van tabak, alcohol, natte kleren en zweet mee. Zijn keel werd dichtgesnoerd, hij kon niet ademen en zijn hart sloeg op hol. Hij opende zijn ogen, maar het enige wat hij zag was verblindend licht. Hij sloot zijn ogen weer, rillend, bevend van angst. Hoorde voetstappen naar zijn bed komen.

Een hand gaf hem een klopje op zijn hoofd en toen op zijn rechterwang, speels. Hij voelde kriebelige wol.

En toen klonk er een stem, ruw maar zacht, met een Iers accent, pal boven hem. Zwaar ademend. ‘Alleen even bij je kijken, jochie.’

‘Jullie... jullie maken mijn pa en ma nog wakker,’ stamelde hij tegen de vreemdeling toen hij ineens de kracht vond om te praten en zijn ogen weer open te doen. Nog steeds was het schelle licht het enige wat hij zag.

‘En waar kunnen we die vinden?’

Met samengeknepen ogen wees hij. ‘Daar.’ Hij legde zijn vinger op zijn

lippen. ‘Ze slapen. Jullie moeten zachtjes doen, anders maken jullie ze wakker. En mijn zus ook.’ Misschien zouden ze nu weggaan.

De zaklantaarn zwiepte weg bij zijn gezicht. Nog altijd verblind zag hij een poosje alleen roze lichtflitsen. Hij hoorde de voetstappen heel zachtjes weglopen. Een vloerplank kraakte. Toen ging zijn deur dicht.

Misschien waren ze nu weg. Er kwamen wel vaker mensen naar hun huis, soms midden in de nacht. Drinken, roken, schreeuwen, lachen, ruziën. Meestal ruziën, en soms vechten. Als ze vochten, smeed zijn vader ze eruit. Zijn vader was een grote man. Niemand zocht ruzie met hem.

Hij trok de dekens over zijn hoofd, zodat ze hem niet zouden zien als ze terugkwamen.

Even later hoorde hij zijn vader iets brullen. En een luide bons, en nog een. Zijn moeder gilde. Een vreselijke, vreselijke gil. Toen riep ze: ‘Blijf van hem af, blijf van hem af, blijf van hem af! Alsjeblieft, niet doen! Niet doen! Blijf van hem af!’

‘Kleed je aan!’ riep een van de vreemde mannen.

En daarna zijn moeder weer, met overslaande stem: ‘Waar gaan jullie met hem naartoe? Alsjeblieft! Waar brengen jullie hem heen?’

Er verstreek een minuut. De jongen bleef verstijfd en trillend onder de dekens liggen.

Toen schreeuwde zijn moeder weer. ‘Nee, niet doen! Jullie mogen hem niet meenemen! Ik laat hem niet gaan!’

Er volgden vijf luide knallen, alsof de deur een paar keer werd dichtgeslagen.

‘Ma! Pa!’ schreeuwde de jongen, zijn hele lichaam verstijfd van angst. En nu klonken de voetstappen veel luider. Ze klostten de trap af en deden niet langer moeite om zachtjes te doen. Hij hoorde een klik toen de voordeur openging, daarna een brullende motor en piepende banden. Geen klik van de deur die weer dichtging.

Alleen de echo in zijn hoofd van het vreselijke gegil van zijn moeder.

En de stilte die volgde.

De stilte galmde het hardst na.

Hij bleef luisterend onder de dekens liggen. Het was stil, op een bonzend ge-suis in zijn oren en het puffende geluid van zijn ademhaling na. Misschien was het maar een nare droom geweest? Hij trilde over zijn hele lijf.

Even later stapte hij in het donker uit bed, in zijn pyjama de kou in, en haastte zich over de kale vloerplanken naar de deur. Op de tast vond hij de deurklink en hij stapte de overloop op. Hij voelde een ijzige tochtvlaag, alsof de voordeur echt openstond. Er hing een vage geur van uitlaatgassen.

En hij rook ook andere dingen. De stank van olie en een zoetere, zwaardere geur die hij vaag herkende van het vuurwerk op 4 juli. En een koperachtige geur.

Hij tastte langs de muur naar de schakelaar voor de plafondlamp en deed hem aan. Heel even wenste hij dat hij dat niet had gedaan. Hij wenste dat de duisternis eeuwig had kunnen blijven. Zodat hij dit nooit had hoeven zien.

De verschrikkelijke aanblik van zijn moeder op de vloer naast het bed. Er lekte bloed uit haar schouder, en de hele voorkant van haar nachthemd was kletsnat van een donkerrode vlek die steeds groter werd. Overal zag hij bloed. Het zat tegen de muren gespetterd, op de lakens, de kussens, het plafond. Zijn moeder lag op haar rug, met bloed in haar zwarte haar. Een deel van haar hoofd was weg en hij zag iets grijs en kronkeligs met een bruine en grijze kleur. Ze schokte en trilde.

Toen, alsof iemand een knop had omgezet, lag ze ineens stil.

Hij rende naar haar toe en riep: 'Mama, mama!'

Ze reageerde niet.

'Mama, wakker worden!' Hij schudde haar. 'Mama, waar is pa? Mama!'

Ze bewoog zich niet.

Hij liet zich op zijn knieën vallen en kustte haar. 'Mama, word wakker, mama!' Hij omhelsde en schudde haar. 'Wakker worden, mama! Waar is papa? Waar is pa?'

Ze bewoog zich nog steeds niet.

'Mama!' Hij begon verward te huilen. 'Mama! Mama!' Zijn armen en gezicht voelden kleverig. 'Mama, wakker worden, mama, wakker worden!'

'Wat is er? Gavin? Wat is er?' De stem van zijn zus.

Hij ging achteruit, deed een stap naar voren en ging onzeker weer achter-

uit. Hij bleef achteruitlopen naar de deur en botste tegen zijn zus aan. Aileen was drie jaar ouder dan hij. Ze droeg haar nachthemd en kauwde op haar vlecht, iets wat ze altijd deed als ze bang was.

‘Wat is er?’ vroeg ze. ‘Ik hoorde lawaai. Wat gebeurt er?’

‘Waar is pa?’ vroeg hij. ‘Waar is pa? Pa is weg!’ De tranen stroomden over zijn wangen.

‘Ligt hij niet in bed?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Hij is met de boze mannen mee.’

‘Welke boze mannen?’

‘Waar is pa? Hij moet mama wakker maken! Ze wil niet wakker worden.’

‘Welke boze mannen?’ herhaalde zijn zus met meer drang.

Er lag bloed op de overloop. Bloeddruppels op de trap. Hij holde naar beneden, schreeuwend om zijn pa, en rende door de open voordeur naar buiten.

De straat was verlaten.

Hij voelde de regen op zijn gezicht en rook de ziltige geur van de rivier. Een tijdlang overstemde het gerommel van een volgende trein hoog boven hem zijn geroep.

5

Brighton, 28 juni 2012

Van een afstand zag de man er gedistingeerd uit. Hij was keuriger gekleed dan de gebruikelijke badgasten in Brighton met hun opzichtige strandkleding, sandalen, slippers en Crocs. Een heer met een gereserveerd air, gekleed in een blauwe blazer met zilveren knopen, een keurig geperste pantalon, een overhemd met open kraag en sjaaltje. Pas bij nadere inspectie kon je zien dat de kraag van zijn overhemd gerafeld was, dat er mottengaten in de blazer zaten, en dat zijn met gel achterovergekamde haar dunner werd en een rossig-grijze kleur had door goedkope haarverf. Zijn gezicht oogde afgetoed en bleek; de bleekheid van het gevangenisleven, die pas na lange tijd verdwijnt. Hij keek nors, en ondanks zijn kleine postuur – 1 meter 60 op laarzen met hoge, schuine hakken – beende hij rond met een nonchalance alsof de promenade van hem was.

Van achter zijn zonnebril keek Amis Smallbone, bezig met zijn ochtendwandeling, vol haat om zich heen. Hij haatte alles. De aangename warmte van de zomerochtend. Fietsers die hun bel lieten klingelen als hij op het fietspad liep. Stomme toeristen die hun vette huid rauw lieten verbranden door de zon, die zich volstopten met troep. Jonge stelletjes, hand in hand, die hun hele leven nog voor zich hadden.

Hij niet.

Hij haatte de gevangenis. En de andere gevangenen haatte hij nog meer dan de cipiers. Hij was dan ooit een grote speler in deze stad geweest, dat was allemaal in elkaar gestort toen hij de bak in was gegaan. Hij had het niet eens voor elkaar kunnen krijgen om mee te doen aan de lucratieve drugs-handel in de gevangenschappen waar hij had gezeten.

En nu was hij voorwaardelijk vrij, en hij haatte zijn vrijheid ook.

Ooit had hij alles gehad: een groot huis, dure auto's, een motorjacht en een villa in Marbella, aan de Spaanse Costa del Sol. Nu had hij geen moer meer. Een paar duizend pond, een stuk of wat horloges en wat gestolen antieke juwelen in het ene kluisje dat de politie niet had weten te vinden.

En er was één man aan wie hij zijn situatie te danken had.

Inspecteur Roy Grace.

Zonder te wachten tot het licht op groen sprong, stak hij de vier drukke rijbanen van King's Road over. Overal om hem heen remden auto's. De bestuurders toeterden, scholden en schudden hun vuisten naar hem, maar dat kon hem geen zak schelen. Vroeger was zijn familie een van de grote namen in de onderwereld van deze stad geweest. Een paar decennia geleden zou niemand het ooit hebben gewaagd om naar een Smallbone te toeteren. Hij negeerde ze nu allemaal met uiterste minachting.

Een stukje verderop stond een kiosk. Onthutst zag hij het ruige, serieuze gezicht van die smeris, dat hem aanstaarde vanaf de voorpagina van *The Argus*. Kortgeknipt blond haar, blauwe ogen, gebroken neus, en een vette krantenkop erboven.

PROCES VAN MONSTER VAN BRIGHTON HERVAT

Hij kocht de krant en een pakje sigaretten, zoals elke dag, en vulde zonder veel hoop een loterijbriefje in.

Korte tijd later was Amis Smallbone terug in zijn kelderappartement. Zittend in de gescheurde leren leunstoel met de kapotte veer, met een glas Chivas Regal op tafel naast hem en een brandende sigaret in zijn mond, las hij met belangstelling over de zaak. Venner stond voor de rechter op verdenking van moord, ontvoering en de handel in illegale video's. Vorig jaar was een van de ondergeschikten van inspecteur Grace neergeschoten bij een poging om Venner te arresteren. Jammer dat het Grace zelf niet was geweest. Jammer dat hij niet was doodgeschoten. Hoe mooi zou dat zijn?

Maar niet zo mooi als iets anders wat hij in gedachten had. Alleen maar dood was te goed voor inspecteur Grace. Hij wilde dat die smeris echt leed. Dat hij de rest van zijn leven zou lijden. O ja. Veel beter. Pijn die nooit meer over zou gaan!

Smallbone nam een hijs van zijn sigaret, drukte hem uit in de asbak en dronk zijn glas leeg. Hij was de gevangenis in gegaan als betrekkelijk jonge man van vijftig, maar eruit gekomen als een oude man van tweeënzestig. Inspecteur Grace had hem alles afgenomen wat hij had. En bovenal had hij Amis die cruciale twaalf jaar van zijn leven afgepakt.

Natuurlijk was Grace toen nog geen inspecteur; alleen nog maar een omhooggevallen, pas gepromoveerd adjudantje dat het op hem voorzien had, hem als doelwit had uitgekozen, hem erin had geluisd, bewijzen had verdraaid, zo verdomde slim was geweest, zo *fucking* zelfingenomen. Dankzij Grace' hardnekkige vervolging was hij nu veroordeeld tot deze gore huurflat met prullen van meubels en VERBODEN TE ROKEN-bordjes aan alle muren,

en moest hij zich regelmatig melden en vernederen bij een reclasserings-ambtenaar.

Hij legde de krant neer, stond een beetje wankel op en liep met zijn glas naar de bedompt ruikende kitchenette, waar hij een paar ijsklontjes uit de vriezer in zijn glas gooide. Het was net middag, en hij was in gepeins verzonken. Hij bedacht weer hoeveel plezier het hem zou schenken om Roy Grace pijn te doen. Daar hield hij zich aan vast. De rest van het land had olympische koorts; over een maand begonnen de Spelen. Maar daar gaf hij geen ruk om. Wraak nemen op Roy Grace was het enige waar hij om gaf.

Eigenlijk het enige waar hij aan kon denken.

Smallbone zou zorgen dat het gebeurde. Zijn lippen krulden in een glimlach. Hij moest alleen de juiste persoon vinden. Hij kende nog een paar namen van voordat hij de gevangenis in was gegaan en een paar gasten uit de bak. Maar wie het ook was, hij zou niet goedkoop zijn, en dat was nu een groot probleem.

Zijn telefoon ging. Op het display stond geen nummer.

‘Ja?’ zei hij argwanend toen hij opnam.

‘Amis Smallbone?’ Hij herkende de stem niet. Een ruw, Brightons accent.

‘Met wie spreek ik?’ vroeg hij kil.

‘We hebben elkaar eens ontmoet, lang geleden, maar je kent me niet meer. Ik heb hulp nodig. Jij hebt toch connecties in de antiekwereld? Overzee? Voor duur spul?’

‘En wat dan nog?’

‘Ik heb gehoord dat je geld nodig hebt.’

‘Heeft niemand je verteld dat je me verdomme nooit mobiel moet bellen?’

‘Ja, weet ik.’

‘Waarom bel je me dan verdomme op mijn mobiel?’

‘Ik heb het over een hoop geld. Een paar miljoen.’

Ineens had Amis Smallbone heel veel belangstelling. ‘Vertel eens wat meer.’ De verbinding werd verbroken.

6

Ze hadden gelijk gehad, dacht Roy Grace, al die mensen die hadden gezegd dat een baby zijn leven totaal zou veranderen. Hij geeuwde, zwaar vermoeid van eindeloze onderbroken nachten waarin Cleo er tig keer uit ging voor een voeding of om Noah een schone luier om te doen.

Een van zijn collega's, Nick Nicholl, ook pas voor het eerst vader geworden, had verteld dat hij in een andere kamer was gaan slapen om niet telkens te worden gestoord door de baby. Roy was vastbesloten dat nooit te doen. Hun kind was een gezamenlijke verplichting en hij wilde zijn aandeel leveren. Maar shit, wat was hij moe en hangerig. Het was een plakkerige augustusdag. Alle ramen stonden open, maar het was windstil, warm en vochtig.

Op televisie waren beelden te zien van de afsluitingsceremonie van de Olympische Spelen, die ze een paar weken geleden hadden opgenomen. Cleo en hij waren allebei in slaap gevallen tijdens de live-uitzending op de avond zelf. Hij kon zich niet herinneren ooit in zijn leven zo moe te zijn geweest, en het beïnvloedde zijn concentratie op het werk ook. Hij had beslist last van babybrein.

Ray Davies van The Kinks, een van zijn lievelingsbands, zong 'Waterloo Sunset', en hij zette het geluid iets harder. Cleo keek niet op van haar boek.

Onlangs had Grace de mijlpaal van zijn veertigste verjaardag bereikt. De afgelopen paar jaar had hij daar steeds meer tegen opgezien. Maar toen het eindelijk zover was, waren Cleo en hij te moe geweest om het echt te vieren. Ze hadden een fles champagne opengetrokken en waren al in slaap gevallen voordat die halfleeg was.

Binnenkort viel er weer iets te vieren. Na een hele tijd waren deze week de formaliteiten afgerond voor de scheiding van zijn vrouw Sandy, omdat ze wettelijk dood was verklaard, en nu belette niets hem meer om met Cleo te trouwen.

Sandy werd al vermist sinds zijn dertigste verjaardag, tien jaar geleden, en hij had nog steeds geen idee wat er met haar was gebeurd. Of ze nog leefde, zoals hij graag wilde geloven, of allang dood was, zoals vrienden en familie allemaal zeiden; en dat laatste was waarschijnlijk de waarheid. Hoe dan ook, voor het eerst had hij een gevoel van bevrijding, dat hij nu echt door kon met zijn leven. Een andere belangrijke reden daarvoor was dat er einde-

lijk een koper was gevonden voor het huis waar Sandy en hij hadden gewoond.

Hij keek vol liefde – en ontzettend veel trots – naar zijn zeven weken oude zoon. Naar dat kleine, engelachtige wezentje met lippen als een rozenknopje, mollige roze armpjes en poppenvingertjes. Noah Jack Grace lag in een mouwloos rompertje met zijn ogen dicht bij Grace op schoot, gewiegd in zijn armen. Dunne blonde haartjes waren naar voren geborsteld en daartussen was zijn hoofdhuid zichtbaar. Grace herkende trekken van Cleo en zichzelf in Noahs gezicht, en soms als Noah lichtelijk verward fronste, deed hij Grace denken aan zijn overleden vader – een politiemannet, net als hij. Hij zou alles voor Noah doen. Hij zou zijn leven voor hem geven, zonder een moment van aarzeling.

Cleo zat naast hem op de bank. Ze droeg een mouwloze zwarte top, haar blonde haar was korter dan normaal en opgestoken, en ze was verdiept in *Vijftig tinten grijs*. Er hing een melkachtige geur van babypoeder en schone was in huis. Op het speelkleed op de vloer lagen een paar knuffels, waaronder een teddybeer en een pluchen Thomas de Trein. Erboven hing een mobile met vrolijk gekleurde dieren en vogels.

Humphrey, hun jonge kruising tussen een zwarte labrador en een bordercollie, lag in zijn mand aan de andere kant van de kamer en knaagde chagrijnig op een bot. Hij had een paar keer laatdunkend naar Noah gekeken toen die pas thuis was en was toen met de staart tussen de poten afgedropen, alsof hij wist dat hij niet langer de nummer één was voor zijn baasjes, en zijn houding was sindsdien nog niet veranderd.

Roy Grace knipte met zijn vingers naar de hond. ‘Hé, Humphrey, zet je eroverheen! Word vriendjes met Noah!’

Humphrey gaf zijn baasje het boze oog.

Het was dinsdagmiddag, en Roy Grace was er een paar uur tussenuit geknepen omdat hij vanavond een lange vergadering met de openbaar aanklager voor de boeg had. Ze moesten zich voorbereiden op het proces bij de Old Bailey. Binnenkort verscheen er een bijzonder weezinwekkende schurk voor de rechter: Carl Venner, het brein achter een handel in snuffmovies, die Grace vorig jaar had gearresteerd. Het proces was onlangs een paar weken uitgesteld omdat de verdachte beweerde last te hebben van pijn op de borst. De artsen hadden de man inmiddels gezond genoeg verklaard om het proces te hervatten, wat de vorige dag was gebeurd.

Op dit moment geloofde Roy Grace oprecht dat hij nooit in zijn leven gelukkiger was geweest. Maar tegelijkertijd voelde hij een overstelpende verantwoordelijkheid. Dat kleine, frêle wezentje dat Cleo en hij op de wereld hadden gezet. Wat voor toekomst zou Noah hebben? Hoe zou de wereld over

een jaar of twintig zijn, als Noah een volwassen man was? Dan zou Grace zestig zijn. Wat kon hij in de tussentijd doen om de wereld te veranderen? Om hem veiliger te maken voor Noah? Om zijn kind te beschermen tegen al het kwaad? Venner was helaas slechts één van de rioolratten in de wereld.

Wat kon hij doen om zijn zoon te helpen omgaan met alle shit die het leven onvermijdelijk over je uitstortte?

God, wat hield hij van hem. Hij wilde de beste vader ter wereld zijn en wist dat hij daar een hoop tijd in zou moeten steken. Die tijd wilde hij er ook in steken, maar hij was zich er terdege van bewust dat hij die met het beroep dat hij had gekozen niet altijd zou hebben.

Sinds Noahs geboorte had Grace vanwege de vereisten van zijn werk al veel minder tijd met zijn zoon doorgebracht dan hij had gehoopt. Als hij geluk had en er geen ernstige misdrijven werden gepleegd, had hij dit weekend misschien min of meer vrij. Hij was de hoogste onderzoeksrechercheur, de SIO oftewel Senior Investigating Officer, en zijn weekdienst zou maandag om zes uur 's morgens eindigen. Normaal hoopten alle SIO's op een belangrijke moord die de landelijke pers zou halen, zodat ze konden laten zien wat ze in huis hadden en zich in de kijker konden spelen bij de korpschef. Maar nu had Roy Grace liever dat de telefoon stil bleef.

Dat zou niet gebeuren.